

L'estratègia de l'Esperit Sant

written by Joan Fonollosa | 1 de juny de 2021

Recordo dels meus anys de col·legi de capellans que m'havien explicat que l'Església catòlica té garantida la pervivència fins a la fi dels temps i que (ho deixo sense traduir perquè no es perdi el sabor de la frase) "las puertas del infierno no prevalecerán contra ella". Segons deien, això era degut a que l'Esperit Sant se'n cuida personalment de protegir-la; com a prova, posaven el fet que després de dos mil anys d'història seguia tan viva i fresca com sempre.

Molts anys més tard, algú em va explicar quina era l'estratègia que l'Esperit Sant havia seguit per aconseguir tan extraordinària fita: procurar que en tota guerra, sigui la que sigui, hi hagi capellans als dos bàndols; d'aquesta manera, guanyi qui guanyi, el vencedor sempre pot dir que Déu era al seu costat: així havia passat, per exemple, a les dues guerres mundials i a la de Franco, també passava a Sud-amèrica on la teologia de l'alliberament coexistia amb una jerarquia en mans dels terratinents, per no parlar de Montserrat i els capellans-obrers de finals del franquisme. Això sí, un cop acabada la contesa, els capellans del bàndol guanyador s'han de fer càrrec dels de l'altre bàndol, els quals podrien gaudir d'una vellesa retirada i tranquil·la, dedicant-se a l'oració i la meditació en algun apartat monestir.

Ve a tomb aquesta història arran del nomenament del Sr. Jaume Giró com a conseller d'Economia de la Generalitat, cosa que alguns han qualificat d'un gol per tot l'escaire a l'establishment nostrat. Jo més aviat ho veig al revés: crec que no és un gol a l'establishment, sinó un gol de l'establishment; això sí, per tota l'esquadra.

Ara bé, que sigui un gol de l'establishment no vol dir

necessàriament que sigui una mala notícia per als qui volem la independència del nostre país, al contrari. Ja se sap que la independència és una qüestió nacional i per tant interessa (o hauria d'interessar) a tota la nació, des de l'esquerranós més esquerranós fins al seu simètric de l'altra banda. I en aquest sentit el Sr. Giró representa la incorporació explícita al projecte independentista d'una part de la societat catalana que fins ara hi era bastant absent, per dir-ho de manera suau. Així doncs, la porteria que ha rebut el gol no és la de l'independentisme, sinó la de l'unionisme.

Fa anys, quan això de ser independentista era una raresa en la Catalunya del peix al cove, corria per les nostres catacumbes una frase que era una mena de veredicte fatal: "mentre la Caixa i *La Vanguardia* no siguin independentistes, Catalunya no serà independent". Jo mai no me l'havia acabada de creure, sinó que en feia la meva versió: "el dia que la Caixa i *La Vanguardia* es facin independentistes vol dir que la independència és a tocar".

De moment, ni la Caixa ni *La Vanguardia* no són independentistes, però estic convençut que el Sr. Fainé –membre de l'Opus Dei segons tinc entès– deu conèixer perfectament com funciona l'estratègia de l'Esperit Sant.

"Y ahí lo dejo", que diu aquell.